

ליום

דריזל

1630

נערך ויוצא לאור ע"י "**חסדיו יוסף ורחל**" [בהשתתפות כולל "חוני המעל"]
העלוך לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום ז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איז'ה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כז/ מר השון התשע"ז

please

שבת כטי תשרי ה-תשפ"ז
פרשה: בראשית
הפטרה: כה אמר האל
שבת מברכין

ראש חודש מר חשון ביום ראשון
ושני המולד יום ראשון
בשעה: 9:43 ו 2 חלקים

17:54 - הדלקת נרות
18:46 - צאת השבת
19:25 - ר"ת:

17:45 הדלקת נרות בשבת הבאה

<u>נח</u>	<u>בראשית</u>
5:33	עמוד השחר: 5:25
5:40	זמן טלית: 5:32
6:45	דריחה: 6:41
12:26	חצות: 12:28
12:54	מנחה גדולה: 12:57
18:06	שקיעה: 18:15

אמנות יסל ורחל "הלכות מרו"

מקום שקוראים
בתורה ואין שם כהן
שהגיע למצוות כדי
להעלותו, אלא כהן
קטן, דעת מרן היתת
שמנהגינו להוציאו
לחוץ, ולא להעלותו
ראשון.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל
052-5079555

"הבר'אה הכפולה"

בספור הבריאה אנו נתקלים בסיפורים כפולים ולעיתים אף משולשים לגבי אותה יצירה. לדוגמא ביצירת האדם בפרק א': "ויברא אלוקים את האדם בצלמו, בצלם אלוקים ברא אותו, וזכר ונקבה ברא אותם", ולאחר מכן בפרק ב': "ויצר ה' אלוקים את האדם עפר מן האדמה ויפח נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה". ולאחר מכן: "ויפל ה' אלוקים תרדמה על האדם ויישן ויקח אלת מצלותיו... ויבן ה' אלוקים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל האדם". וסכום הפרשה בפרק ה': "זה ספר תולדות אדם... וזכר ונקבה בראם". ואולם לא רק סיפור בריאת האדם כפול, כך גם האור הנברא ביום הראשון ותמאורותיו ביום הרביעי.

המים המופיעים בראשית הבריאה, מובדלים ביום השני, ונקיים ביום השלישי אל מקום אחד. ומה פשר כפילות זו? אפשר לומר שיש פה שתי דרגות כבריא: היצירה עצמה כחומר גלם והכנסת החיות בתוכה כדי שתוכל להציא מעצמה כוחות חיים. וכך האור שנברא ביום הראשון אולם הוא אינו מאיר עד היום הרביעי.

עצי הפר ועשב הארץ נבראים אך עריו אינם צומחים ורק כשיוור המטר הארשון נכנס בהם כח הצמיחה, ונאמר: "וכל שיה השדה מרים סוף יהיה בוורר וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטרי ה' אלוקים על הארץ". וכך בראת האדם קודם כל נוצר עפר ואחר כך נפח בו רוח חיים, אך כח זה לא תמה יצירת האדם כי מציאותו החיונית הושלמה רק ביצירת האשה המכניסה חיים שלמים בביצירת אנשות וללא האשה, האיש הוא יצירה עקרה ושונה עושה פירות ושונים יחד נבראים אדם – "ויקרא את שםם אדם".

וכשנעמיק נוכל לראות בפילות זו גם ביתר חלקי הבריאה. המים נקראים ימים שבתוכם יכולים להתרחם יצורים ובריות חיות וכך ליבשה קרא ארץ – לחומר הקרקע היבש הכנים בו חיים ורצון שמכותם יכולה הארץ להזריע ודע ועצים עושי פרי.

האדם הנברא בצלם אלוקים ונקרא ללכת בדרכיו, יכול ללמוד יסוד זה כבריאה לא רק ליצור דברים אלא להכניס בהם תוכן וחיים שהם תכלית הבריאה וכך ממפתים סיפור הבריאה: "אשר ברא אלוקים לעשות" להמשיך לעשות כמעשהו. ואולי לזה רומזת הנביא: "רב אמר רמי כתיב 'ותוצא הארץ דשא' – בתלת בשבטא וכתיב 'וכל ישיה השדה טרם יהיה בארץ' – כמעלי שבטא" (תתירה, מצד אחד כתיב שרשאים נבראו ביום שלישי, ומצד שני מובא שטרם צמחו ביום שישי).

מלמד שיצאו דשאים ועמדו על פתח הקרקע עד שבא אדם הראשון וביקש עליהם רחמים וירדו גשמים וצמחו, ללמדך, שה' מתאווה לתפילת צדיקים. ואת רעיון הכנסת כוחות החיים כבריאה בשלבים, מסר הקב"ה בידי האדם ולבחירתו. ואז כשמתפלל אדם על הבריאה הרי הוא הולך בדרכיו של בורא ע"י שמוציא מן הכוח אל הפועל את הכוחות הגנויים בטבע. כך נשלם המעגל – אלוקים בורא עולם מלא ומגוון, ומעל ברא את האדם שבשיאו גדולתו יודע מי ברא אלה.

העלון לע"צ

ממך הרב עובדיה יוסף זצוק"ל שזלב"ע ג' חשוון
מזרזקז' ר' יעיש סזיסה בר עישה ז"ל ד' חשוון

"מה תבקש, רבנו"? סינן הגביר כשפניו מאדימות.

"עוד חצי זהוב, לכבוד שבת". השיב הרב בלחישתו. כנראה ביקש להשיג את יתר הוצאות השבת ממקום אחר, ולא עלתה בידו, כי על כן שב אל הגביר.

ובאותו הרגע פקעה סבלנותו של הגביר.

הוא הושיט לרב חצי זהוב בידו האחת, ובידו השנייה החווה על השטיח המלוכלך.

"למה, ר'בנו? למה?" נורו המילים מפיו, "הלא אם היית מבקש ממני זהוב וזחצי כבר בתחילה, הייתי נותן בחפץ לב! אבל מדוע ללכלך שלוש פעמים את השטיח הנקי. בבוז שעל הנעליים?"

הגאון רבי יצחק חי טייב לא השיב. הוא רק הליט פניו בצעיפו, ויצא החוצה.

ליל שבת קודש. בביתו של חנניה הגביר הסעודה אינה מתארכת יתר על המידה. הן בשעת חצות יבואו לומדי הזוהר, ויש להקדים את שעת השינה כדי להספיק לקום ולקבל את פני הלומדים.

חנניה הגביר לא התקשה לעצום את עיניו. הסעודה הדשנה שהוגשה אל שולחנו הכבידה עליו וגרמה לו להירדם חיש קל.

אולם שעה קלה לאחר מכן, בעודו שקוע בשנתו העריבה. נגלה לנגד עיניו חלום ביעותים

ובחלומו עומד מולו אביו המנוח, משה, ופניו ועופות עד אימה.

השמש, הנד מת".

"חושה מהר לבקש ממנו מחילה, כי בן יצא משפטך מלפני בית דין של מעלה" מתרה האב בבנו, ונעלם.

חנניה פקח את עיניו כשפלגי זיעה קרה ניגרים ממצחו. החלום הברור לא הותיר מקום לשמץ של ספק.

הוא הציץ בשעונו ונבעת. עוד מעט חצות לילה. השעות חולפות במהירות. אם יאיר היום והוא לא יספיק לבקש מחילה מרבי יצחק חי טייב, יקיץ עליו הקץ.

"ניסים" הרעידה קריאתו את חלל הבית.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "חסי יול ורול" פתוח בימים: א – ה פלא... 052-5079555

שיעורי לויין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף וצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלויין על מסך גדול
 בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלוו חניס במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

הלכות התמנה

הלכות התמנה
ההלכות מספר "הלכה ברורה" הרשל"צ
הרה"ג דוד יוסף שליט"א

החזרת התמנה שהוסרה בשבת

יט. קדרה שהיתה מכוסה בשמיכות או בגדים מערב שבת, ונשארו עליה עד אחר צאת הכוכבים, ולאחר מכן נפלו מעל הקדרה, מותר להחזירם על גבי הקדרה.

ואפילו אם לא נפלו מאליהם מעל הקדרה, אלא שרצה להוסיף עוד שמיכות או בגדים בשבת, רשאי לכתחלה לעשות כן. וכן אם רצה להחליף השמיכות בשמיכות אחרות, אפילו אם השמיכות שרוצה לתת על הקדרה בשבת שומרות על חום הקדרה יותר מהקודמות, רשאי לעשות כן, ואפילו אם לא היתה הקדרה מכוסה מערב שבת אלא בסדין קל שאינו שומר כל כך את חום הקדרה, רשאי להסירו ולתת במקומו שמיכה עבה השומרת יותר את חום התבשיל.

ורשאי אף לכתחלה לגלות את הקדרה ולהסיר השמיכות מעליה ולאחר מכן להחזירם או להניח אחרים במקומם. ואפילו אם הסיר את השמיכות מעל התבשיל בשבת על דעת שלא לחזור ולהניחם על התבשיל, ולאחר מכן נמלך להחזירם, או שהניחם על גבי קרקע ולאחר מכן רוצה להחזירם, רשאי לעשות כן.

התמנה בשבת בתבשיל שאינו מבושל כל צרכו

כ. כל האמור לעיל בסעיף הקודם, בענין תוספת שמיכות על הקדרה או החלפת השמיכות על הקדרה, או הסרת השמיכות והחזרתם, אינו אלא כשהתבשיל שבתוך הקדרה מבושל כל צרכו, אבל אם התבשיל שבתוך הקדרה אינו מבושל כל צרכו, ואפילו אם רק חלק קטן ממנו עדיין אינו מבושל כל צרכו, אסור להחזיר או להוסיף כיסוי על גבי הקדרה, שהרי במעשה זה הוא מביא לידי כך שיתבשל התבשיל יותר במהרה, והמקרב בישול חייב מן התורה משום מבשל.

בדרך חידוד: שהרי ברגע שאדם הראשון גילה עצמו כערום והיה צורך לכסותו בבגדים, אזי הלבוש הראשון שהיה עולה על גופו היה האדם מחוייב לברך עליו ברכת שהחיינו. ובכן אילו היה הקב"ה מלבישו בשאר בגדים היה האדם מחוייב לברך ברכת שהחיינו, ומאידך נפסק להלכה הדין ש"ערום אסור לברך" – דבר שהיה מכניס את האדם לבעיה, האם וכיצד יוכל לברך על המלבוש הראשון שילבש מעתה ואילך. לפיכך נאמר בפסוק "ויעש ה' אלוקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם" – כותנות עור דווקא, לפי שקיימא לן שאין מברכים ברכת שהחיינו על בגדים העשויים מעור משום "ורחמיו על כל מעשיו". ובבגדי העור שעשה הקב"ה לאדם כשהיה עוד ערום, פטר אותו מן הצורך לברך ברכת שהחיינו על הבגד.

"ויתהלך וזנך את האלוקים ואיננו כי לקח אותו אלוקים" כתב הרב "חתם סופר", כי הגם שחנך התהלך עם הקדוש ברוך הוא והתבודד בחדרי חדרים ופירש מהבלי העולם הזה עד שנעשה כמלאך ה' צבאות ונמסרו בידו כל גזי מרומים – מכל מקום לא בזה חפץ ה' כי רצונו יתברך שיהיה האדם מעורב בין הבריות להשיב רבים מעון כדרכו של אברהם אבינו ע"ה, ולא ברא הקדוש ברוך הוא את העולם הזה למלאכי השרת אלא לבני אדם שלאחר שישלימו תעודתם לזכות את הרבים – מעלתם גדולה יותר ממלאכי השרת. וכבר אמרו חז"ל כי כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו.

אילו היה חנוך ממצדיקי הרבים, לא היה כל חשש שמא ישוב חנוך להרשיע ח"ו, אך התבודדותו גרמה לו שיחשוש הקב"ה שאם ישוב ויתערב עם אנשי דורו ולא יתבודד יותר, שמא הוא יחזור לדרכיהם ולא יעמוד בנסיון כמו שעמד בזה אברהם אבינו ע"ה. ולכך מיד כשהגיע חנוך לדרגת מלאך – לקחו ה' יתברך ונעשה מלאך כמדתו. ולא הגיע לדרגת אברהם אבינו ושאר הצדיקים שעליהם אמרו חז"ל: "גדולים צדיקים יותר ממלאכי השרת".

נעשה אדם בצלמנו כדמותנו

הגאון רבי יעקב חאגיז זצ"ל, בעל שו"ת הלכות קטנות, נשאל פעם, מפני מה יד שמאל היא תשת כוח?

והוא השיב: כשהלך אלכסנדרוס למלכות אחת, אמרו לו שראוי לחלוק כבוד לצד שבו משכן הלב, ולכן נחשב להם יד שמאל על הימין. וכן היה נראה שתהא השמאל מיומן ובהקדמה – כי הקדוש ברוך הוא לנגדנו ואנו כדמות מראה לשכינה כביכול.

וזהו שנאמר "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" – שיהיה מתדמה כבוד בנו. ולכך ב"עושה שלום" נותנין שלום תחילה לצד שמאל, וכיון שאנו כמראה, הרי נצטייר בנו הלב של מעלה כביכול, לב חכם לימינו כמים הפנים לפנים שהוא דבר פלא שתראה בבואת הפנים במים, וכמראה פנים בפנים שהיה נראה שלא יראה כאילו צורתו לנגדו ממש, כי החותם כשחוקקים בו יראה להיפך.

והוא מסיים: ואפשר שתששש כח יד שמאל, משום אימת שכינה שויתי ה' לנגדי תמיד.

"לא טוב היות האדם לבדו אע"פ לו עזר כנדרו" כל מידותיו של הקדוש ברוך הוא – מדה כנגד מדה, וכדרך שמתנהג האדם עם בוראו – כך בדיוק אשתו מתנהגת עמו. ולכך רמזו חז"ל באומרים: זכה – עזר, לא זכה – כנגדו, ומורדת בו כפי שהוא מורד בקונו. ולכך כל בן תורה שאין אשתו נשמעת לו, ידע כי סיבת התנהגותו כלפי שמים הוא הגורם, ואין ראוי להתרעם על אשתו כי הוא שהפסיד עצמו.

וזה הסוד, מעיר הגאון רבי אברהם אזולאי זצ"ל בספרו "חסד לאברהם", שייך רק בצדיקים, אך הרשעים לא שייכים לכלל הזה, כי דרך הטבע שהם עריצים ומתיראים ונשמעים להם.

"ויעש ה' אלוקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם" מפני מה, יש לתמוה, הלביש הקדוש ברוך הוא את האדם ואשתו במלבושי עור דווקא? הרב "צפנת פענח" מבאר זאת

נעשה אדם

הי' חזקוני

אמר רב יהודה, אמר רב: בשעה שביקש הקב"ה לבראות את העולם ברא כת אחת של מלאכי השרת. אמר להם: רצונכם – נעשה אדם.

אמרו לפניו: "מה אנש כי תזכרנו?" הושיט אצבעו ביניהן ושרפו. וכן כת שניה. שלישית אמרה לפניו: "ראשונים שאמרו לפניך מה הועילו? כל העולם שלך הוא. כל מה שאתה רוצה לעשות בעולמך – עשה". כיון שהגיעו אנשי דור המבול ואנשי דור הפלגה שמעשיהן מקולקלים אמרו לפניו: "לא יפה אמרו ראשונים?"